

Chương 80

Hai giờ trước, lúc ra khỏi toà nhà mái vòm bí mật của Vatican, Langdon không nghĩ rằng mình sẽ quay lại nơi này sớm đến vậy.

Bở hơi tai vì phải chạy cho kịp người lính gác Thụy Sĩ suốt cả đoạn đường dài, Langdon lại đang đứng trước cửa nhà vòm.

Người lính có vết sẹo trên mặt hộ tống Langdon qua những vòm kính sáng mờ. Lúc này, sự yên ắng trong nhà vòm có vẻ rờn rợn, thật may là Langdon không phải vào đây một mình.

- Chắc là vòm này. - Người lính nói khi dẫn Langdon đến cuối căn phòng lớn, trước một dãy vòm kính. Người lính đọc các tấm bảng ở đầu các vòm và ra hiệu cho Langdon. - Đứng đây rồi, y như phỏng đoán của chỉ huy.

Langdon đọc tấm bảng: ATTIVI VATLCANI. Tài sản của Vatican? Anh đọc lướt danh sách. Bất động sản... tiền tệ... ngân hàng Vatican... đồ cổ... danh sách còn rất dài.

- Tài liệu về toàn bộ tài sản của Vatican đây. - Người lính nói.

Langdon nhìn cái vòm kính. Lạy chúa tôi. Dù bên trong tối om, Langdon vẫn thấy tài liệu xếp đầy ngồn ngộn.

- Chỉ huy nói rằng tất cả các tác phẩm mà Bernini sáng tác trong thời gian được Vatican bảo trợ đều được liệt kê ở đây.

Langdon gật đầu, trực giác của ông chỉ huy quả là tốt. Vào thời của Bernini, tất cả các tác phẩm mà một họa sĩ sáng tác trong thời kỳ được Vatican bảo trợ đều trở thành tài sản của toà thánh theo luật định. Đứng ra thì đây là một điều luật phong kiến chứ không phải là sự bảo trợ. Nhưng hầu như không một nghệ sĩ bậc thầy nào phàn nàn về điều đó. - Bao gồm cả những nhà thờ đặt bên ngoài lãnh địa Vatican sao?

Người lính gật đầu, vẻ ngạc nhiên:

- Dĩ nhiên. Tất cả các nhà thờ Thiên Chúa giáo ở thành Rome đều là tài sản của toà thánh.

Langdon nhìn danh sách đang cầm trên tay. Khoảng 20 nhà thờ toạ lạc gần như đúng trên đường thẳng mà Gió Tây chỉ tới.

Một trong số đó là bàn thờ khoa học thứ ba, hi vọng anh có đủ thời gian để xác định được nhà thờ đó. Thường thì Langdon sẽ rất sung sướng khi được đích thân xem xét từng nhà thờ. Tuy nhiên, hôm nay anh chỉ có khoảng 20 phút để tìm được cái cần tìm - nhà thờ duy nhất có chứa một tác phẩm của Bernini liên quan đến Lửa.

Langdon bước đến bên cánh cửa quay điện tử để vào trong vòm. Người lính vẫn đứng yên. Hình như anh ta đang lưỡng lự, không được thoải mái lắm. Langdon mỉm cười:

- Không sao đâu. Không khí hơi loãng, nhưng vẫn thở được.
- Nhiệm vụ của tôi là hộ tống ông đến đây và quay về trụ sở ngay.
- Anh đi ngay à?

- Vâng. Lính gác Thụy Sĩ không được phép vào trong vòm. Vào tận trong này thế là đã vi phạm điều lệnh rồi. Chỉ huy vừa nhắc tôi xong.

- Vi phạm điều lệnh à? - Các người không cần biết đêm nay có chuyện gì sao? Ông chỉ huy chết tiệt nhà anh là người phía mình hay phía địch thế?

Bao nhiêu vẻ thân thiện trên sắc mặt của người lính tiêu tan hết sạch. Vết sẹo dài dưới mắt anh ta bắt đầu giật giật. Người lính tròn tròn mắt, đột nhiên trông có vẻ giống Olivetti đến lạ lùng.

- Tôi xin lỗi. - Langdon nói, thềm lấy làm tiếc vì câu nói của mình. - Chỉ là vì... tôi muốn nhờ anh giúp một tay.

Người lính vẫn không chớp mắt.

- Xin lỗi, tôi phải làm theo mệnh lệnh, và không được phép thảo luận gì hết. Nếu ông tìm thấy gì thì hãy liên lạc với chỉ huy ngay lập tức.

Langdon bối rối:

- Nhưng ông ấy đang ở tận đâu đâu kia mà?

Người lính lấy máy bộ đàm giắt ở thắt lưng và để trên một cái bàn cạnh đó:

- Kênh một nhé. - Sau đó anh ta biến mất trong bóng tối.